

[Undervisningsministeren]

havns universitet f.eks., og så var den potte ude. Så måtte forskerne dér selv bestemme, om det nu var lige på den ene måde eller lige på den anden måde. Der er altså forskel på eksemplerne derved, at begrebet fredsforskning i forhold til samfundsforskningen er et betydelig mere snævert begreb end begrebet datalogi; jeg synes, det er en afgørende forskel.

Det med Joakim von And vil jeg besvare på den måde, at jeg synes, man har dyrket dette med trivallitteraturen meget, ja, efter min private mening lidt for meget, og at man også dyrker det udvidede tekstbegreb lidt for meget i uddannelsessystemet. Jeg ved godt, hvorfor man gør det. Det er en reaktion mod det, man tidligere har gjort, men så må det også være tilladt at spørge: er vi nu ikke kommet i den anden grøft? Og her er folkeskolens vejledning i dansk jo et godt eksempel, fordi den lukker døren op, uden at der er nogen som helst grænser for, hvor meget man kan forsømme den ældre litteratur, kvalitetslitteraturen.

Men det afgørende i diskussionen mellem fru Ingerlise Koefoed og mig er vel, at det, jeg står og siger, er, at min mening om, hvorvidt Joakim von And er et relevant forskningsprojekt eller ej, heldigvis er ligegyldig. Det er det, det er afgørende at holde fast i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 62:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen.

Af Halvgaard (FP) m.fl.

(Fremsat 16/11 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg beklager, at jeg skal plage tinget igen, efter at jeg har gjort det så meget under det foregående punkt, og derfor vil jeg forsøge at fatte mig i korthed og benytte lejligheden til, da vi nu behandler denne gamle kending, som det vel er, at rette en appel til især soci-

aldemokratiet og det radikale venstre, som jo sammen med nogle af regeringspartierne og socialistisk folkeparti har et ansvar, undskyld, for den skolelov, vi lever under.

Jeg synes, vi skulle erkende, at da vi lavede forliget omkring prøverne, var vi ikke alt for heldige. Jeg synes, man kan sammenligne det med Storm P., når han definerer et forlig som et kompromis, hvor begge parter får, hvad ingen af dem havde ønsket. Den ene part fik prøver, den anden part fik igennem, at disse prøver til gengæld skulle være det rene tidsspilde for de to tredjedele af eleverne, som går på udvidet kursus.

Jeg synes, vi efter de 7 år, der nu er gået, skulle tage den sag op til isoleret drøftelse – med isoleret mener jeg isoleret fra alle de øvrige ting i skoleordningen – og jeg synes, vi skulle prøve at finde en mellemvej, som på den ene side indrømmer socialdemokratiet og socialistisk folkeparti en betydelig grad af ret, når de siger, at der bruges for meget tid på disse prøver, men som på den anden side indrømmer os ret, når vi siger, at de prøver, der bliver tilbage, skal være relevante, skal svare til det niveau, som børnene er undervist på.

Det lyder måske mærkeligt, at jeg står og antyder, at vi kunne have en udvidet prøve efter 9. klasse og så alligevel nedskære prøvetiden, men det kan lade sig gøre, hvis vi lader os inspirere af den måde, man afholder studentereksamen på, og den måde, man tidligere afholdt realeksamen på, hvor visse fag jo udgik lige før eksamen ved lokal lodtrækning. Jeg ved, at det betyder en ændring af prøvesystemet, men må vi ikke også efter disse 7 år, der er gået, erkende, at vi må have den ændring? Det er jo ingen revolution. Skolerne ville straks kunne finde ud af det. Jeg tror faktisk, man ville opklare tingene og skabe en tilstand, hvor folk for første gang kunne forstå det. Jeg tror ikke, vi ville skabe forvirring med en sådan lille justering af skoleordningen, og dermed har jeg også erklæret over for forslagsstillerne, at regeringen på et vigtigt punkt kan tilslutte sig forslagsstillerens synspunkt.

Lissa Mathiasen (S):

Til trods for at indholdet af disse forslag efterhånden har været til behandling mange gange i salen, og til trods for den meget in-